

Arrest

nr. 339 194 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 20 juli 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 augustus 2023 en 2 oktober 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 9 januari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, R. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit bezitten, etnisch Pashtu te zijn en soennitisch moslim te zijn. Uw geboortedatum kent u niet, maar u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud 29 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Kam Shein in het Tagaw district in de provincie Kapisa. U leefde daar heel uw leven

lang. Toen u Afghanistan reeds verlaten had, verhuisde uw familie naar Sarobey. In Afghanistan heeft u drie jaar lang onderwijs gevolgd. Daarnaast hielp u uw vader in de velden en tuinen waar granaatappels staan.

Uw vader, uw moeder, uw broer M. Y., uw zussen K., P., M. en A. verblijven in Sarobey. Uw broer S. verblijft momenteel in Pakistan. Uw broer M. stierf na uw vertrek tijdens een missie van de lokale politie. Uw broer M. Y., die dezelfde naam droeg als uw jongere broer, overleed voor uw geboorte door een familieongeval. Uw broer A. stierf een natuurlijke dood.

In februari 2021 begon u een relatie met H., een getrouwde vrouw met twee kinderen. Deze relatie duurde vijf maanden. Langs uw tuin was er een waterput waar verschillende mensen water kwamen halen. H. ging dagelijks naar deze waterput. Zij zag u al eerder op een trouwfeest, maar wanneer ze u zag aan de waterput vroeg ze om een relatie te beginnen. Wanneer H. aanwezig was aan de waterput riep zij en vroeg ze of u alleen was. Indien dit zo was kwam ze langs een poortje binnen in uw tuin. U had drie keer seks met haar. Toen u opnieuw had afgesproken met H. in het bos werd u betrappt door de schoonbroer van H. Hij gaf u een slag en stak u neer met een mes. U keerde terug naar huis, maar daar was enkel uw zus en er was bezoek van de zoon van uw tante langs vaderszijde. U ging naar een familielid in Sarobey, maar die stuurde u naar Kabul voor behandeling. Onderweg had u het mes zelf eruit getrokken. U ging naar uw maternale oom in Kabul. Deze familie was reeds op de hoogte van het incident en scholden u uit. U ging dan naar het huis van uw paternale oom in Kabul voor de verzorging van uw wonden. Vandaar uit ging u naar Nimroz en verliet u het land. H. is vermoord door haar man. Na uw vertrek uit Afghanistan werd er een dreigbrief verstuurd waarin de taliban schreven dat indien u gevonden zou worden u zal worden opgehangen door uw relatie met H.

Uw vader had een carwash waar overheids personeel hun auto's lieten wassen. Toen u 19 à 20 jaar oud was begon u te werken in de carwash van uw vader en u deed dit vier of vijf jaar lang. Uw vader werkte in het geheim bij de overheid door informatie te geven aan commandant H. A. Uw vader kreeg een dreigbrief van de taliban waarin stond dat jullie auto's van de overheid wassen en ook informatie uitwisselden over de taliban naar de overheid.

Uw vader was één of anderhalve maand lang de commandant van de lokale politie. Hierdoor kreeg hij vijf jaar en acht maanden geleden een brief waarin de taliban zeiden dat indien hij de job niet zou stopzetten hij zou vermoord worden.

Uw broer M. was tewerkgesteld bij de lokale politie. Hij begon zijn job drieënhalve of vier jaar voor de machtsovername door de taliban. Twee of drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan kreeg u het nieuws dat hij stierf tijdens een missie. Uw broer S. was tewerkgesteld bij het nationale leger als bewakingsagent van een commandant. Vierenhalve jaar geleden werkte u zelf tien dagen bij de overheid. Wanneer uw broer naar huis kwam, nam u zijn plaats in de buitenpost over.

Daarnaast had u een familievete omwille van een stuk grond van uw grootvader. Uw paternale oom P. en paternale neef N. A. zijn hierdoor gestorven.

De taliban namen uw vader en jongere broer M. Y. mee. Zij zijn vrijgekomen door een interventie van de dorpsouderen. Hierdoor was uw familie genoodzaakt om te verhuizen naar een ander dorp. Uw vader wordt in het andere dorp nog steeds lastig gevallen door de taliban die vragen waar u verblijft. Twintig dagen na uw eerste persoonlijk onderhoud is uw vader in hechtenis bij de taliban genomen. Ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud zou hij nog steeds in hechtenis zijn geweest.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

U verliet Afghanistan in juli 2021. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 18 juli 2022 en diende op 20 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskara, de taskara van S., drie foto's van M., drie foto's van S., twee foto's van uw vader, een foto van uzelf, twee foto's waarvan u niet de intentie had om ze voor te leggen, een gezinsfoto, drie foto's van de carwash en medische documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud een medisch attest neer waarop staat dat u lijdt

aan een chronische hepatitis B. Hieruit blijkt niet dat dit uw deelname aan de twee persoonlijke onderhouds verhandelingen verhinderde. Tijdens de persoonlijke onderhouds bleek niet dat u niet in staat was om op de vragen te antwoorden. U bevestigde dat u geen probleem had om het eerste persoonlijk onderhoud te voeren (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25 augustus 2023, CGVS 1, p. 3). Na de pauze werd gevraagd of u in staat was om verder te gaan en werden u ook pauzes aangeboden indien u dit wilde (CGVS 1, p. 19). Eveneens bevestigde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u in staat was om het interview af te leggen (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 2 oktober 2023, CGVS 2, p. 4). Ook hier werd gevraagd na de pauze of u klaar was om het gesprek verder te zetten (CGVS 2, p. 13).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Eerst wordt uw relatie met H. besproken. U kon dit probleem niet aannemelijk maken.

Ten eerste is het zeer opvallend dat u dit probleem niet eerder vertelde op uw voorbereidend interview bij DVZ (zie vragenlijst CGVS, 26 januari 2023, p. 2-3). U verklaarde dat u dit niet eerder vermeldde, aangezien dit een beschamende kwestie is in Afghanistan (CGVS 1, p. 2, 18). Van een verzoeker om internationale bescherming mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. In casu moet worden vastgesteld dat u dit niet deed omtrent uw probleem van uw relatie met H. U verklaarde dat uw andere problemen niet zo groot waren in vergelijking met uw relatie en dat deze 100% gevaarlijk was voor uw leven (CGVS 2, p. 6-7). U verklaarde dat uw echt probleem gaat omtrent de familie van H. (CGVS 2, p. 14). Dan kan zeker worden verwacht dat u dit vanaf het begin van uw procedure zou hebben vermeld, aangezien het een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming. Dat u dit niet initieel vermeldde ondergraaft de geloofwaardigheid van dit element van uw vluchtrelaas.

Ten tweede blijkt het handelen van H. ongeloofwaardig in de door u geschetste context. Zo verklaarde u dat de familie van H. conservatief en heel religieus was (CGVS 1, p. 26, CGVS 2, p. 10). Toch vertelde u dat H. alleen of met haar zus naar de waterbron kwam, wat een opmerkelijk gegeven is (CGVS 2, p. 12). Gevraagd hoe het kwam dat een getrouwde vrouw uit een religieuze familie alleen of met haar zus op pad kon gaan, verklaarde u dat de waterput dichtbij lag en ze niet viel onder haar familie, maar die van haar man en dat hij vrouwen had in zijn vrouw (CGVS 1, p. 26). Opnieuw gevraagd vertelde u dat haar vaders familie religieus waren, maar zij eerst leefde bij haar schoonouders en dat dit huis dichtbij de waterbron lag (CGVS 2, p. 12). Dit is geen afdoende verklaring aangezien haar man, de zoon van haar schoonouders, lid was van de taliban waardoor zij logischerwijs ook daar in een uitermate religieuze context leefden.

Verder is de wijze waarop de relatie tot stand kwam weinig aannemelijk. Op een dag zei H. bij de waterbron dat ze u knap vond, waarna jullie dichterbij elkaar toe groeiden (CGVS 1, p. 18). Dat een Afghaanse vrouw, getrouwd met een talibanlid, die u enkel eerder had gezien op een trouwfeest, u op een dergelijke manier zou benaderen is hoogst onwaarschijnlijk. In Afghanistan heerst er een cultuur van seksesegregatie (zie blauwe map stuk 3). Dat u volledig tegen alle gebruiken van de Afghaanse cultuur bent ingegaan terwijl u zeer goed wist wat de zware gevolgen konden zijn, is zeer onwaarschijnlijk (CGVS 2, p. 6).

Voorts is de manier waarop jullie beiden afspraken zeer opvallend. U verklaarde dat wanneer H. naar de waterbron kwam ze riep of u alleen was in uw tuin (CGVS 1, p. 24, 26). Dit is een risicovolle manier om af te spreken, aangezien deze waterput voor iedereen toegankelijk was en iedereen hier water nam (CGVS 1, p. 24). Het gegeven dat zij riep om te controleren of u alleen in de tuin was, is dan een risicovolle onderneming te zijn met veel kans om betrap te worden wat de aannemelijkheid van uw relaas niet ten goede komt.

Terzijde kan worden opgemerkt dat u niet consistent bent over het gegeven wanneer u te weten kwam dat R. banden had met de taliban. U verklaarde eerder dat u "met de tijd" te weten kwam dat H. getrouwd was met een talibanlid (CGVS 1, p. 3). In tegenstelling tot dit verklaarde u later dat u wist dat zij getrouwd was met een

talibanlid (CGVS 1, p. 25). U wist dit al vanaf het begin aangezien u uitgenodigd was op hun trouw omdat ze dorpelingen waren (CGVS 2, p. 13). Dit is een zeer opvallende wijziging in uw verklaringen. Haar huwelijk met een vooraanstaand talibanlid is immers een cruciaal element in dit relaas. Men kan dan ook verwachten dat u over dit belangrijke element eenduidige verklaringen aflegt. Het feit dat u dat niet doet ondergraaft de geloofwaardigheid van uw probleem.

Door dit alles heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw relatie met H. plaats heeft gevonden. De gevolgen van uw relatie zijn bijgevolg uiteraard evenmin aannemelijk. In acht genomen dat deze erekwesitie – die u omschrijft als uw voornaamste probleem – niet geloofwaardig is, moet kritisch gekeken worden naar uw overige problemen.

Vervolgens moet het grondconflict besproken worden.

Ten eerste kan de geloofwaardigheid van dit conflict in vraag gesteld worden door uw onwetendheid over het ontstaan hiervan. Gevraagd naar de reden waarom het conflict over de grond ontstond vertelde u dat uw grootvader het had achtergelaten (CGVS 2, p. 21). Opnieuw gevraagd waarom er een probleem over de grond is, zei u dat uw grootvader veel macht had, dat de dorpelingen hem steunden en dat de tegenpartij banden hadden met de taliban. De ruzie begon omdat ze een deel wilden van het land en uw paternale neef en oom werden vermoord (CGVS 2, p. 21). Opnieuw gevraagd vertelde u dat de tegenpartij het land met geweld afnamen terwijl dit niet van hun was (CGVS 2, p. 22). U kon dus niet verklaren hoe het kwam dat er een conflict ontstond over de grond wat de geloofwaardigheid van dit probleem niet ten goede komt. Zeker niet omdat u ook niet kon verklaren waarom de tegenpartij dacht dat zij recht hadden op het land, wat een elementair deel is van een grondconflict. Hierover zei u dat er geen overheid was en dat ze het land gewoon wilden (CGVS 2, p. 22). Dit is een zeer vage verklaring. Het laatste incident vond tien jaar geleden, in 2013, plaats (CGVS 2, p. 22) toen u al 19 jaar oud was en dus een leeftijd had om bewust te zijn over de redenen achter dit conflict. Men zou dan ook verwachten dat u die redenen zou kunnen toelichten. Verder legde u geen enkel document neer over dit grondconflict terwijl het belang hiervan werd benadrukt (CGVS 2, p. 23) wat de geloofwaardigheid van dit conflict niet ten goede komt.

Er bestaat dus een gegronde twijfel bij de waarachtigheid van dit grondconflict. Men kan verwachten dat u het ontstaan van dit grondconflict in veel meer detail zou kunnen uitleggen moest u menen dat het een risico voor u vormde. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd om een overzicht te geven van uw problemen en vermeldde u dit conflict niet (CGVS 2, p. 6). Hiernaar gevraagd zei u dat zichzelf niet wilde herhalen met uw eerste interview en dat uw echt probleem gaat over de familie van H. (CGVS 2, p. 14). Daarmee gaat u echter voorbij aan de vraag die u was aangesteld. Herhalingen van het eerste interview zijn evident als u naar een overzicht wordt gevraagd. U verklaarde dat het laatste incident in dit conflict tien jaar geleden plaatsvond en er sindsdien niets meer gebeurde (CGVS 2, p. 22). Gevraagd of het vandaag de dag nog een probleem vormt vertelde u dat er geen probleem is over het land aangezien het nu onder controle is van een derde partij (CGVS 2, p. 22). Door dit alles moet het CGVS op basis van uw verklaringen redelijkerwijs concluderen dat het niet aannemelijk is dit grondconflict bij een terugkeer naar Afghanistan een probleem zou vormen.

Verder moet uw job bij de voormalige overheid worden besproken.

U verklaarde dat u tien dagen heeft gewerkt voor de lokale politie (CGVS 1, p. 19, CGVS 2, p. 21). Toen uw broer naar huis kwam nam u namelijk zijn plaats in op de buitenpost (CGVS 2, p. 21). Dit gegeven vermeldde u opnieuw niet in het tweede persoonlijk onderhoud toen u gevraagd werd om een overzicht te geven van al uw problemen (CGVS 2, p. 6). U bevestigde echter dat u al uw problemen had geschetst (CGVS 2, p. 14). Gevraagd hoe het kwam dat u dit gegeven niet vermeldde, zei u omdat de protection officer hiernaar niet vroeg (CGVS 2, p. 14). Opgemerkt dat de protection officer vroeg om al uw problemen te vertellen zei u dat u geen aandacht hier aan had gegeven, enkel als het specifiek gevraagd werd (CGVS 2, p. 14). Dat u dit niet vermeldde in uw tweede interview komt de geloofwaardigheid van dit probleem niet ten goede. Zeker niet omdat u niet consistent bent in uw verklaringen hierover. Zo vertelde u dat de taliban foto's hadden van u toen u in dienst was (CGVS 1, p. 19). In het tweede interview werd u gevraagd of de taliban weet hadden van uw job bij de overheid waarop u zei dat zij het niet wisten (CGVS 2, p. 21). Dit is een opvallende wijziging in uw verklaring. Die tien dagen dat u beweert uw broer te hebben vervangen kunnen uiteraard maar als een potentieel probleem worden gezien als de taliban daar weet van zouden hebben. Dit is dus een cruciaal element in dit verhaal. Het feit dat u daar geen eenduidige verklaringen over kan afleggen ondergraaft de geloofwaardigheid hiervan. Door dit alles is het niet geloofwaardig dat u zelf tewerkgesteld was bij de overheid.

Aangezien u de voorgaande drie problemen niet aannemelijk kon maken heeft dit negatieve implicaties op uw algemene geloofwaardigheid. Dit zorgt ervoor dat er kritisch moet worden gekeken naar de verdere problemen. Hierdoor ligt de lat hoog om deze problemen aannemelijk te maken.

Tot slot moeten de problemen van uw vader en broers worden besproken.

U kon niet aannemelijk maken dat uw broer S. werkte voor het nationale leger. Gevraagd om alles te vertellen wat u wist over zijn job kwam u niet verder dan dat hij eerst werkte voor het leger in Kabul waarna hij tewerkgesteld was als bodyguard voor een commandant in Nangarhar (CGVS 2, p. 14). Toen gevraagd naar de functies van uw broer kwam u niet verder dan generieke informatie. Hij was chauffeur en bracht eten naar de buitenposten, maar kon u niets vertellen over zijn missie in Helmand (CGVS 2, p. 14-15). Op eenzelfde generieke manier kon u enkel vertellen dat hij instond voor de veiligheid van de commandant als bodyguard (CGVS 2, p. 15). U bleef ook heel algemeen over de manier waarop uw broer deze job heeft gekregen en zich enkel moest gaan registreren in Kabul (CGVS 2, p. 16). Verder wist u ook niets over zijn opleiding, korps of incidenten die uw broer had meegemaakt (CGVS 2, p. 17). U kan slechts zeggen dat hij in '1 Lewa' was, maar u volgt dit dadelijk op met te zeggen dat u niet weet of dit de naam is (CGVS 2 p. 16). Er kan toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten. Hij zou met zijn werk zijn begonnen rond 2016 (CGVS 2, p. 14) toen u 29 of 30 jaar oud was. Uw leeftijd in acht genomen en dat uw broer op regelmatige basis naar huis kwam en er dus zeker gelegenheid was om over zijn werk te praten (CGVS 2, p. 16), kan er verwacht worden dat u toch meer informatie kan geven over de basisfuncties van zijn job. Door uw verregaande onwetendheid over zijn werk maakt u de job van uw broer S. bij het Afghaanse leger niet aannemelijk.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zo bracht u geen enkel document mee dat de tewerkstelling van S. zou bewijzen. Uw broer werkte in totaal vijf jaar voor het nationale leger (CGVS 2, p. 14) waardoor er werkdocumenten kunnen verwacht worden. De foto's die u neerlegde van S. lijken zeer geposeerd en uit de omgeving en achtergrond valt niet af te leiden dat deze werden genomen in de context van een basis, training of veiligheidsoperatie. De foto's tonen immers enkel uw broer met een wapen en enkele elementen van een wapenuitrusting. Verder staat hij bij wat eruit ziet als normale voertuigen in een burgersetting.

Voorts kon u ook niet aannemelijk maken dat uw broer M. tewerkgesteld was bij de lokale politie. U vertelde dat uw broer stierf in een missie (CGVS 2, p. 17). Gevraagd wanneer uw broer is gestorven kon u enkel zeggen dat u onderweg was toen hij stierf (CGVS 1, p. 22). Toen gevraagd hoe lang u reeds Afghanistan had verlaten toen hij stierf zei u dat u het tijdstip niet kende en dat u een foto kreeg dat uw broer was overleden (CGVS 1, p. 22). Het is zeer opvallend dat u niet preciezer kan duiden wanneer uw broer overleed wat de aannemelijkheid van zijn dood en job niet ten goede komt. Het is ook bevreemdend dat u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud wel in staat was om tot een schatting te komen (CGVS 2, p. 18). Desondanks kan dit niet overtuigen dat uw broer daadwerkelijk gestorven is op een missie. Dit blijkt des te meer uit uw verklaringen over de job van uw broer. Zo kon u enkel veralgemeende informatie vertellen over zijn job. Gevraagd om alles te vertellen wat u wist over zijn job kon u enkel vertellen dat hij werkte voor commandant M. J. en hij stierf toen u vertrokken was (CGVS 2, p. 17). Toen gevraagd om meer te vertellen, kwam u niet verder dan te verklaren dat uw broer drieënhalf tot vier jaar werkte voor de lokale politie en hier tewerkgesteld was voor commandant M. J. (CGVS 2, p. 17). Over zijn opleiding kon u enkel vertellen dat deze plaatsvond in Thagab en dat hij "waarschijnlijk" training kreeg over wapens en hoe ze moesten omgaan met mensen (CGVS 2, p. 18). U bent dus niet in staat om iets concreet te vertellen over de job van uw broer en houdt het bij algemeenheden en waarschijnlijkheden. Hierdoor kon u de job van uw broer M. niet aannemelijk maken.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zo bracht u geen enkel document mee dat de tewerkstelling van M. zou bewijzen. Uw broer werkte drieënhalf tot vier jaar voor de lokale politie waardoor er werkdocumenten kunnen verwacht worden. Alsook wordt uw verwantschap met M. niet naar behoren aangetoond. U legde enkel een zeer oude foto voor waarvan u stelt dat het een oude familiefoto is. De personen op de foto zijn echter niet op vanzelfsprekende wijze te herkennen als u, uw vader en uw broers. Het is voor het CGVS dan ook onmogelijk om na te gaan wie de personen zijn op deze foto. Aangezien de familieband niet wordt aangetoond hebben de foto's die u indiende van M. weinig bewijswaarde. Hierdoor is het voor het CGVS onmogelijk om na te gaan in welke omstandigheden de foto's genomen zijn en wie de personen op de foto's zijn waardoor deze foto's op zich weinig bewijswaarde hebben.

Verder moeten er enkele opmerkingen gemaakt worden over de banden van uw vader met de overheid. U vertelde dat uw vader de intentie had om commandant te worden bij de lokale politie, maar dat hij uiteindelijk deze job niet uitoefende (CGVS 1, p. 17). Daarna verklaarde u dat uw vader toch 15 dagen werkzaam was voor de voormalige overheid wat een opvallende wijziging is in uw verklaring (CGVS 1, p. 21). In tegenstelling tot dit verklaarde u in uw tweede interview dat uw vader deze job voor één tot anderhalve maand deed (CGVS 2, p. 18), aanzienlijk langer dan 15 dagen. Dit is opnieuw een opvallende wijziging in uw verklaring die de geloofwaardigheid van de banden van uw vader met de overheid niet ten goede komt.

Daarnaast valt er een opvallende inconsistentie op te merken in uw verklaringen over de situering van de dreigbrief die uw vader kreeg. U verklaarde dat uw vader een dreigbrief kreeg toen hij vijftien dagen tewerkgesteld was bij de voormalige overheid als commandant (CGVS 1, p. 21). U weet niet zeker in welk jaar deze dreigbrief werd verstuurd, maar het zou drie à vier jaar geleden zijn (CGVS 1, p. 22). In tegenstelling tot dit verklaarde u in uw tweede interview dat uw vader vijf jaar en acht maanden geleden een dreigbrief kreeg waarin werd gezegd dat hij moest stoppen met zijn job (CGVS 2, p. 19). Deze opmerkelijke inconsistentie ondergraaft de geloofwaardigheid van de problemen van uw vader.

Voorts maakt u niet aannemelijk waarom het openhouden van een carwash een probleem zou kunnen vormen voor de taliban. U vertelde dat uw vader veel vrienden had die tewerkgesteld waren bij de voormalige overheid en dat uw vader, indien er iets plaatsvond in het dorp, dat meldde aan commandant H. A. (CGVS 1, p. 20). U wijst echter nergens aan waarom uw vader inlichtingen zou kunnen geven aan de voormalige overheid. Nergens in uw verklaringen maakt u duidelijk dat uw vader in staat zou zijn om belangrijke of gevoelige informatie te verzamelen die voor de overheid onbekend is. Hierdoor is het verre van evident dat een carwash een probleem zou vormen.

Indien men toch uw verklaringen zou volgen en zou aanvaarden dat uw vader informatie doorspeelde aan de voormalige overheid, is het uitermate opvallend dat hij nog steeds in Afghanistan verblijft. Uw vader was dan immers degene die een dreigbrief kreeg van de taliban waarin ze hem beschuldigden van overheidsactiviteiten (CGVS 1, p. 18). Dat hij desondanks in Afghanistan verbleef valt niet te rijmen met dit beweerde probleem. Des te meer aangezien uw bovenstaande persoonlijke problemen niet geloofwaardig zijn waardoor het bevreemdend is dat u Afghanistan verliet en niet uw vader.

Uit het geheel van bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw medische documenten, de gezinsfoto en de foto's van M., S. werden hierboven reeds besproken.

Uw taskara en de taskara van S. zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Bij de foto's van uw vader en uzelf is het voor het CGVS onmogelijk om na te gaan in welke omstandigheden de foto's genomen zijn waardoor deze foto's op zich weinig bewijswaarde hebben. Daarnaast lijken de foto's zeer geposeerd en valt er vanuit de omgeving en achtergrond niet af te leiden dat deze werden genomen in de context van een basis, training of veiligheidsoperatie. Op de foto's die u neerlegde van de carwash staat louter een gebouw en enkele goederen die overhoop liggen wat geen bijdrage heeft aan uw asielrelaas. Daarnaast diende u nog twee foto's in waarvan u niet de intentie had om deze voor te leggen (CGVS 2, p. 9). Op één foto valt u wel te herkennen met uw vader, maar dit draagt niet bij aan uw asielrelaas.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die

voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjjieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate

behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de

socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of

uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker stelt in wat omschreven kan worden als een enig middel vooreerst dat hij het niet eens kan zijn met de overwegingen in de bestreden beslissing.

Verzoeker bevestigt de feiten voor wat betreft zijn relatie met H., en het gegeven dat hij inderdaad uit schaamte dit probleem had verzwegen en enkel melding had gemaakt van een aantal zijdelingse problemen, die weliswaar ook spelen. Verweerder zal volgens verzoeker wellicht inzien dat dit gelet op het toch wel uitzonderlijke karakter van deze feiten toch enigszins verschoonbaar is. Niettemin maakt deze erezaak volgens verzoeker de hoofdreden uit van zijn vraag tot internationale bescherming, hetgeen volgens hem ook wel kan begrepen worden. Het probleem is volgens verzoeker uiteraard dat verweerder twijfelt aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker weet niet hoe hij de asielinstanties moet overtuigen van zijn probleem, maar zal eventueel in de loop van de procedure hier nog op terugkomen.

Verzoeker stelt dat hij inderdaad gewag heeft gemaakt van een grondconflict en bevestigt zijn verklaringen daaromtrent. Hij behoudt zich het recht voor om hier nog op terug te komen, mocht hij in de loop van de procedure belangrijk nieuws inzake de oorsprong en/of de evolutie ervan te weten komen. In het algemeen moet zowel met betrekking tot dit onderdeel van de vrees, als de volgende onderdelen, opgemerkt worden dat deze in de perceptie van verzoeker ondergeschikt en/of bijkomstig zijn ten opzichte van zijn vrees met betrekking tot de erekwestie. Dit heeft dan uiteraard gevolgen gehad, in het tweede gehoor, wanneer hij gevraagd werd zijn problemen uiteen te zetten.

Wat zijn beweerde job bij de lokale overheid betreft, bevestigt verzoeker dat hij kort voor de overheid heeft gewerkt en dat hij destijds misschien wel niet door de taliban werd opgemerkt, doch dat dit niet wegneemt dat hij naar de toekomst toe, en dus in geval van terugkeer hiervoor alsnog rekenschap zou moeten afleggen. De bestreden beslissing gaat hier volgens verzoeker erg kort door de bocht in haar redenering, zich baserend op een zogenaamde eis om de lat hoog te leggen, daar zij ook de voorgaande vluchtmotieven meende niet geloofwaardig te kunnen achten, wat volgens verzoeker onterecht is.

Wat de problemen van zijn vader en broers betreft, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing nog maar weinig geloof hecht aan wat verzoeker zou vertellen omtrent deze niettemin belangrijke elementen, namelijk tewerkstelling van zijn 2 broers voor de voormalige overheid en de sympathieën en activiteiten van zijn vader voor diezelfde overheid. Uiteraard kon verzoeker, die volgens hem in 2016 trouwens ongeveer 22 jaar oud was en geen 29, informatie delen omtrent de tewerkstelling als dusdanig, maar het spreekt voor zich dat hij over de concrete job inhoud en/of andere concrete details geen informatie had. Dat is niet vreemd maar logisch, temeer daar eenieder zich met zijn eigen activiteiten moest bezighouden. Ook de opmerkingen over zijn broer die omkwam zijn volgens verzoeker niet realistisch, temeer daar hij zelf al vertrokken was toen deze overleed en hij aldus niet meer kon te weten komen dan de luttele informatie die men hem doorgaf. De eigen vluchtroute en het aanpassingstraject maken het in elk geval niet makkelijk voor een verzoeker om dit soort concrete en objectieve informatie te bekomen, laat staan zich ervoor te interesseren, rekening houdend met de stress waarmee hij zelf al te kampen heeft. Verzoeker verwijst naar de vele documenten die hij heeft neergelegd en is teleurgesteld dat deze niet ernstiger worden onderzocht. Hoe dan ook bevestigt verzoeker al zijn verklaringen, zoals hierboven reeds aangegeven, en hij verwijst graag naar het volledige gehoorverslag voor grondige lectuur ervan. Hij kan het niet eens zijn met de volgens hem éézijdige en subjectieve overwegingen in de bestreden beslissing, die er volgens hem enkel op gericht zijn het relaas af te wijzen. Daarom wil verzoeker hier toch nogmaals verwijzen naar de regels inzake bewijslast en de samenwerkingsplicht die gelden in het kader van de nood aan bescherming en het feit dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad, een opdracht hebben om de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te bewijzen, maar wel degelijk alle feitelijke en juridische elementen te verzamelen en met kennis van zaken te oordelen of er daadwerkelijk nood is aan internationale bescherming.

Verzoeker wijst verder in het bijzonder op het gebrek aan bescherming dat hoe dan ook door het de facto taliban regime geboden wordt inzake deze situatie van sociaaleconomische deprivatie, dat niet in staat is hieraan tegemoet te komen, gelet op het feit dat het hier om een 'falende staat' gaat, die trouwens niet erkend wordt in het internationaal rechtsverkeer. Hoe dan ook, is verzoeker van mening dat daarin duidelijk wordt gemaakt dat preciaire leefomstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren aanleiding geven tot het vaststellen van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM wanneer er een reëel risico (normale drempel) bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting (er wordt niet verwezen naar medische voorzieningen). Lezing van de considerans 6.4.2., zo stelt verzoeker, leert ons dat de Raad aanneemt dat er verschillende actoren verantwoordelijk zijn, o.a. buitenlandse staten en organisaties, die volgens verzoeker eveneens begrepen zijn in 'onder meer'. De zogenaamde kernvraag die de Raad zich volgens verzoeker stelt is *"of de huidige algemene preciaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1Vw, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren,..., waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vw"*. Verzoeker verwijst naar het meest recente rapport van 5 december 2023: Country of Origin Information: Afghanistan - Country Focus (europa.eu). Dat spreekt volgens hem over een deterioratie van mensenrechten en van de

socio-economische omstandigheden. Verzoeker stelt tenslotte vast dat de Raad in het kader van de mogelijke toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet enkel verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie, maar nalaat in te gaan op wat wellicht nog essentiëler is, namelijk de mogelijke schendingen van de meest fundamentele mensenrechten, zoals inderdaad het recht op leven, het verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen, en/of foltering en minstens enkele zeer fundamentele mensenrechten en een minimum aan veiligheid, en dit gelet op het feit dat de de facto regering van de taliban de vorige grondwet heeft opgeschort en de sharia toepast (zoals volgens verzoeker door de Raad uitgebreider uiteengezet in o.a. arrest nr. 278 654 p. 24-26). De Raad heeft volgens verzoeker zelf gewezen op tegelijk de 'willekeur' en de wreedheid waarmee dit de facto regime optreedt. Het de facto taliban regime faalt volgens verzoeker op alle terreinen maar vooral inzake het garanderen van een minimum aan veiligheid en respect voor de meest fundamentele mensenrechten, en het bewijs daarvan dient niet eens geleverd te worden, nu de internationale gemeenschap dit precies als reden naar voren schuift om het regime niet te erkennen. Op dit 'terrein' is er volgens verzoeker ook geen enkele discussie met betrekking tot de actor van ernstige schade.

In feite dwingt zich volgens verzoeker onvermijdelijk het besluit op dat eenieder die wordt blootgesteld aan dit de facto regime een reëel risico loopt op onmenselijke en ontorende behandeling. In deze context verwijst verzoeker dan weer naar de bevindingen zoals aangeklaagd in het verslag van 5/3/2023 Afghanistan: UN Human Rights Council must address Taliban's ongoing 'relentless abuses' - Amnesty International.

Hoe dan ook besluit de Raad, zo stelt verzoeker, dat het werkelijke gevaar voor vervolging zich in se niet situeert in hoofde van de persoon maar wel in hoofde van het regime dat hem een godsdienstige of politieke overtuiging kan toedichten. Ook op dit vlak is er te weinig objectieve, verifieerbare informatie voorhanden om het standpunt van 'de Taliban' te kunnen bepalen. De Raad minimaliseert volgens verzoeker echter het feit dat in hoofde van de taliban een persoon die terugkeert uit het Westen als een 'afvallige' kan beschouwd worden wegens 'gecorrumped' door westerse normen en waarden of bespreekt dit topic niet vanuit die interpretatie. Ook hier gaat het volgens verzoeker over algemene standpunten maar deze dienen volgens hem afgetoetst te worden aan de individuele gegevens van de zaak. Alhoewel er slechts sporadische rapporteringen gebeuren met betrekking tot de handhaving door het de facto regime van de sharia wetgeving hoeft het volgens verzoeker geen betoog dat deze regelrecht indruist tegen de Europese normen en waarden. Lezing van considerans 6.3.2.5 van het arrest nr. 278 653 van 13 oktober 2022 of nog considerans 2.3.4. van arrest nr. 278 654 van 12 oktober 2022, zo stelt verzoeker, toont aan dat de Raad ernstige vragen stelt bij de rechtshandhaving en de willekeur die door het de facto regime wordt uitgerold. Er is bijna geen informatie over personen die uit het Westen zijn teruggekeerd maar er wordt wel bevestigd dat het vrij voor de hand liggend is dat iemand die terugkeert hoe dan ook als dusdanig wordt herkend. Er wordt hoe dan ook bevestigd dat de bronnen aangeven "*dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd*". Bovendien maakt verzoeker zich met betrekking tot de landeninformatie de analyse eigen zoals gedaan op p. 19-23 "1.3.3. de bewijswaarde van de landeninformatie aan de basis van de beoordeling van terugkeer uit Europa" NANSSEN NOTE 3-22 (nansen-refugee.be). Op zich is het volgens verzoeker derhalve niet zo moeilijk om tot het besluit te komen dat in principe elke persoon die terugkeert uit het Westen, een risico loopt, dat uiteraard nog verhoogt als hij/zij uiterlijke tekenen vertoont en ideeën aanhangt en verkondigt die een veruitwendiging zijn van die normen en waarden, al is dat geen noodzakelijke voorwaarde. Aangezien het in de eerste plaats gaat om een vermeende religieuze en politieke overtuiging die door de actor van vervolging aan de betrokkene wordt toegeschreven, is het volgens verzoeker van minder belang dat hij zelf een politieke of religieuze boodschap verkondigt dan wel door een bepaald gedrag uiting geeft aan bepaalde ideeën of overtuigingen aangezien de betrokkene in Afghanistan per definitie wel als afvallige kan gezien worden. Het spreekt volgens verzoeker voor zich dat personen die beslist hebben om naar het Westen te gaan/vluchten, per definitie een gebied dat als anti islamitisch en van 'de ongelovigen' wordt beschouwd, in de ogen van het de facto taliban regime afvalligen zijn, temeer daar zoals in het geval van verzoeker de taliban op de hoogte zijn van zijn vertrek en het feit dat hij zich opzettelijk heeft onttrokken aan hun rekrutering, van het tijdstip van zijn vertrek en van de overheidssympathie van zijn familie, enz. Anderzijds stelt verzoeker zich op het standpunt dat hij in geval van terugkeer, in elk geval zo zal opgemerkt worden en negatief gepercipieerd zal worden en dit temeer daar hij niet meer de persoon is die hij in Afghanistan was, maar onderweg en nu naar aanleiding van een lange reisweg en een verblijf in België, een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt. Hij behoudt zich het recht voor om hier nog verdere toelichting bij te geven. Met betrekking tot deze - mogelijke - vervolgingsgrond verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR van 9 februari 2022 waar deze inderdaad uit voorzorg en voorzichtigheid formuleert dat de situatie te onvoorspelbaar is om met zekerheid te kunnen vaststellen "*dat iemand geen internationale bescherming nodig heeft*". Om al deze redenen, vraagt verzoeker hem alsnog het statuut van vluchteling te willen toekennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de middelen en de eventuele bijkomende verklaringen.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 4 november 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan

wordt gemaakt. Zij stelt dat nieuwe elementen ter kennis gebracht worden, en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022,
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023,
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024,
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022,
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023,
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023,
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024,
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer, en bijkomende stukken: kopieën van de bankkaarten van zijn broers, foto's met leerkrachten van LIGO (waar hij taallessen volgt) en een attest van een leerkracht van LIGO. Hij geeft toelichting bij deze aanvullende nota en zijn verzoekschrift en volhardt. Verzoeker voegt toe dat hij nog contact heeft met zijn moeder en zussen die bij zijn maternale oom verblijven en dat het goed gaat met hen. Bij terugkeer zal hij volgens hem nog steeds problemen hebben omwille van zijn overspel en omdat zijn broers voor de overheid hebben gewerkt. Verzoeker stipt aan dat het grondconflict inmiddels opgelost is.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus

een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

“U, R. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit bezitten, etnisch Pashtu te zijn en soennitisch moslim te zijn. Uw geboortedatum kent u niet, maar u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud 29 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Kam Shein in het Tagaw district in de provincie Kapisa. U leefde daar heel uw leven lang. Toen u Afghanistan reeds verlaten had, verhuisde uw familie naar Sarobey. In Afghanistan heeft u drie jaar lang onderwijs gevolgd. Daarnaast hielp u uw vader in de velden en tuinen waar granaatappels staan.

Uw vader, uw moeder, uw broer M. Y., uw zussen K., P., M. en A. verblijven in Sarobey. Uw broer S. verblijft momenteel in Pakistan. Uw broer M. stierf na uw vertrek tijdens een missie van de lokale politie. Uw broer M. Y., die dezelfde naam droeg als uw jongere broer, overleed voor uw geboorte door een familieongeval. Uw broer A. stierf een natuurlijke dood.

In februari 2021 begon u een relatie met H., een getrouwde vrouw met twee kinderen. Deze relatie duurde vijf maanden. Langs uw tuin was er een waterput waar verschillende mensen water kwamen halen. H. ging dagelijks naar deze waterput. Zij zag u al eerder op een trouwfeest, maar wanneer ze u zag aan de waterput vroeg ze om een relatie te beginnen. Wanneer H. aanwezig was aan de waterput riep zij en vroeg ze of u alleen was. Indien dit zo was kwam ze langs een poortje binnen in uw tuin. U had drie keer seks met haar. Toen u opnieuw had afgesproken met H. in het bos werd u betrap door de schoonbroer van H. Hij gaf u een slag en stak u neer met een mes. U keerde terug naar huis, maar daar was enkel uw zus en er was bezoek van de zoon van uw tante langs vaderszijde. U ging naar een familielid in Sarobey, maar die stuurde u naar Kabul voor behandeling. Onderweg had u het mes zelf eruit getrokken. U ging naar uw maternale oom in

Kabul. Deze familie was reeds op de hoogte van het incident en scholden u uit. U ging dan naar het huis van uw paternale oom in Kabul voor de verzorging van uw wonden. Vandaar uit ging u naar Nimroz en verliet u het land. H. is vermoord door haar man. Na uw vertrek uit Afghanistan werd er een dreigbrief verstuurd waarin de taliban schreven dat indien u gevonden zou worden u zal worden opgehangen door uw relatie met H.

Uw vader had een carwash waar overheidspersoneel hun auto's lieten wassen. Toen u 19 à 20 jaar oud was begon u te werken in de carwash van uw vader en u deed dit vier of vijf jaar lang. Uw vader werkte in het geheim bij de overheid door informatie te geven aan commandant H. A. Uw vader kreeg een dreigbrief van de taliban waarin stond dat jullie auto's van de overheid wassen en ook informatie uitwisselden over de taliban naar de overheid.

Uw vader was één of anderhalve maand lang de commandant van de lokale politie. Hierdoor kreeg hij vijf jaar en acht maanden geleden een brief waarin de taliban zeiden dat indien hij de job niet zou stopzetten hij zou vermoord worden.

Uw broer M. was tewerkgesteld bij de lokale politie. Hij begon zijn job drieënhalve of vier jaar voor de machtsovername door de taliban. Twee of drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan kreeg u het nieuws dat hij stierf tijdens een missie. Uw broer S. was tewerkgesteld bij het nationale leger als bewakingsagent van een commandant. Vierenhalf jaar geleden werkte u zelf tien dagen bij de overheid. Wanneer uw broer naar huis kwam, nam u zijn plaats in de buitenpost over.

Daarnaast had u een familievete omwille van een stuk grond van uw grootvader. Uw paternale oom P. en paternale neef N. A. zijn hierdoor gestorven.

De taliban namen uw vader en jongere broer M. Y. mee. Zij zijn vrijgekomen door een interventie van de dorpsouderen. Hierdoor was uw familie genoodzaakt om te verhuizen naar een ander dorp. Uw vader wordt in het andere dorp nog steeds lastig gevallen door de taliban die vragen waar u verblijft. Twintig dagen na uw eerste persoonlijk onderhoud is uw vader in hechtenis bij de taliban genomen. Ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud zou hij nog steeds in hechtenis zijn geweest.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

U verliet Afghanistan in juli 2021. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 18 juli 2022 en diende op 20 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskara, de taskara van S., drie foto's van M., drie foto's van S., twee foto's van uw vader, een foto van uzelf, twee foto's waarvan u niet de intentie had om ze voor te leggen, een gezinsfoto, drie foto's van de carwash en medische documenten."

Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij op zich niet betwist. Verzoeker bevestigt deze feiten en behoudt zich het recht voor om hier nadere toelichting bij te verstrekken.

5.2. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, (A) 2, van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

5.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven inhoudt, dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Verzoeker stelt in zijn enig middel voor wat betreft de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus, dat hij het niet eens is met deze motieven.

Verzoeker bevestigt vooreerst de feiten voor wat betreft zijn relatie met H., en het gegeven dat hij inderdaad uit schaamte dit probleem had verzwegen en enkel melding had gemaakt van een aantal zijdelingse problemen, die weliswaar ook spelen.

Hiermee weet verzoeker de Raad niet te overtuigen. Zowel op het CGVS, als ter terechtzitting gaf verzoeker aan dat zijn actuele vrees gebaseerd was op zijn overspel. Het is om die reden niet aannemelijk dat hij hier absoluut geen melding van heeft gemaakt bij de asielinstanties ten tijde van zijn eerste gehoor. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij van in het begin klaar en duidelijk uiteenzet welke zijn redenen zijn van zijn actuele vrees. Het louter gevoel van schaamte doet hier geen afbreuk aan. Bovendien verklaart dit niet waarom hij dan voor de commissaris-generaal plots geen schaamte meer voelde.

Bovendien gaat verzoeker helemaal niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing die verder ingaan op de overspelige relatie. De Raad hecht geen geloof aan de vermeende overspelige relatie.

Verder gaat verzoeker in op het grondconflict, doch ter terechtzitting verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat het grondconflict inmiddels opgelost is en dat hij geen vrees meer koestert om deze reden. De Raad gaat hier verder dan ook niet meer op in en beschouwt dit, zoals verzoeker het zelf poneert, niet als reden welke aantoonde dat hij op heden een actuele vrees koestert waardoor hij niet terug zou kunnen keren.

Voorts bevestigt verzoeker dat hij destijds voor de overheid werkte maar dat hij niet werd opgemerkt door de taliban. Dienaangaande merkt de Raad op dat hij dit element ter terechtzitting niet aanhaalde als deel uitmakend van zijn actuele vrees. Verder dient vastgesteld te worden dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegde over zijn tewerkstelling, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen. Ook op dit punt weet verzoeker de Raad niet te overtuigen.

Tot slot gaat verzoeker in op de tewerkstelling van zijn twee broers voor de voormalige overheid en de activiteiten van zijn vader voor diezelfde overheid. Verzoeker poneert dat hij in 2016 22 jaar oud was en dat het vanzelfsprekend is dat hij geen concrete informatie had over de job inhoud. Volgens verzoeker moet eenieder zich met zijn eigen activiteiten bezighouden en wat betreft de dood van zijn broer stelt verzoeker dat hij al vertrokken was toen deze overleed. Verder verwijst hij naar de stressvolle situatie waarin hij leeft, waardoor het voor hem zeer moeilijk is om meer informatie te vergaren.

De Raad stelt vast dat verzoeker de zeer uitgebreide en concrete motieven van de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat. Hij bevestigt overigens dat hij weinig wist te vertellen over de jobinhoud van zijn broers. De Raad ziet overigens niet in waarom het feit dat verzoeker 22 jaar was tot gevolg zou hebben dat hij geen concrete informatie zou kunnen te weten komen van zijn gezinsleden over hun job. Verzoeker was toen zelf al volwassen, een man en hij had contact met zijn gezinsleden. De excuses die verzoeker aanhaalt weten de Raad niet te overtuigen. De Raad treedt de bevindingen van de commissaris-generaal bij en hecht geen geloof aan verzoekers verklaringen.

De Raad besluit dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker wijst op zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt

gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat de verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat de verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij verschillende familieleden in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtou spreekt, en dat hij op volwassen leeftijd (gezien het leeftijdsonderzoek) – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in dat land zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een 'afvallige' of ongelovige zal worden beschouwd. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afgaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van de verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België toont de verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar zijn verblijf in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. De verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat hij niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene beschouwingen werpt hij hier geen ander licht op.

Verzoeker verwijst wel naar zijn integratie, maar hij laat na om hier op concrete wijze een invulling aan te geven. Door louter op algemene wijze te pomen dat men geïntegreerd is in de Belgische samenleving zonder hier een concrete invulling aan te geven maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoeker kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde elementen werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoekende partij niet alsnog aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van

grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: *“In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.”*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Verzoeker weerlegt niet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, de aanvullende nota's, en de opmerkingen van de advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging, noch op het risico op ernstige schade.

Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU